

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ЧЕТВЪРТО ВЪТРЕШНО 2

chitanka.info

Искам да си призная нещо и то без бой — нещо сбъркан ли съм, извратен тип ли съм, че акълът ми е все в оная работа. Грехота е, знам, но нищо не мога да направя; щото съм безпомощен.

Не зная с другите, дето са на моя хал, като как е, не съм питал, не ми е и работа. Не стига, че бера душа, проснат съм гол голеничък, по-неглиже няма накъде, значи; за срамотиите, с катетър в пишората, а тя се е скрила като в миша дупка, от страх ли, що ли; интересно — как ли са я намерили да ми напъхат това гадно нещо.

Не се знае след час, знае ли се, ами из акъла ми, гледай ми акъла, се въртят едни такива грешни мисли, дето биха били повече и от нормални за здрав човек, отговарящ за възпроизводството на вида. А

аз, повтарям — гледай ми акъла и ми крой кюлаф; лежа като труп, шейсет и пет годишна дядка, вече и осем, с разнебичкани разни чаркове и вместо да мълвя смирено молитви до Всевишния, да ми отпусне още малко лимит, си мисля за... на война е, ще знаете! И как да не мисля! Едни такива запъхтени докторици и сестрички надвесили жарки пазви — грижовни, та отгък; и те се поразхвърляли, че е жежко; едни лакти, ви казвам, нежни, бели като симити, щото по-надалеко не виждам, но усещам с всичките си фибри. За къде съм се запътил аз, моля ви се. В най-добрия случай, в Рая, ще е една стерилна скука, ще ходя с крилца непорочни и ще си дрънкам на лютната; като се знаа какъв музикален инвалид съм, само ще тормозя другите невинни душици. Тук си ми е мястото на мене, я какви изпуснати от касинките прекрасни коси, я какви бедра и как ме обръщат насам натам като кукла. Ох, трябва да прескоча онова там, черното, бездънното и ще видите вие, вие... а сега де, къде потъвам... може и да се видим... някога... пак, казва ли ти някой!

Мисълта ми се поизбистри и се поогледах. До мене, вляво — легло заобиколено с параван и тежки пъшканици. Вдясно — две легла с колеги по съдба. Непознати и затънали до ушите в своите си проблеми.

Лявата стена — остъклена към коридора, пропускаща надеждите ни за оцеляване — делово забързани, де с парцал и кофа, де с апаратури и илачи. Боц и пак — боц; аман от тия инжекции; ръцете ми целите виолетови от убожданията; отвори устата, глътни това и това. Дишай дълбоко, не дишай, задръж!

Отсрещната стена от метър нагоре е изцяло стъклена, но хитро украсена с множество печатни материали, целящи главно дискретност. Има я.

Дясната стена е прозорци и гугутки чукаци с клюнове по стъклото. Фъррр-фъррр, насам-натам.

Ноемврийски мрачен извънболничен пейзаж. Отсреща — близък на нашата сграда; помежду — доволно запуснат вътрешен двор с унили кучета. Тяхното поведение е единственото ни зрелище, в тази липса на отклоняващи вниманието от неясните перспективи за още поне малко животец. Нещо като Нейшгънъл джиографик за кусурлии.

Забранено е да се дава храна на гугутките, но даваме. Това — доста по-после, когато ще можем да ставаме; засега сме... да не казвам грозната думичка, като какво сме и не можем да ставаме!

Погледът ми е прикован в нон-стоп светещо прозорче отсреща. Кой ли добър и милостив дух бди там. Гледах прозорчето денем; гледах го и нощем; какви ли не мисли цъкаха, като зрънца на броеница.

Аз съм организиран човек — не мога да бездействам. В друга ситуация, все щях да си намеря някакво ръкоделие. На млади години, като ходехме на море — било ли е някога, не можех само да се излежавам и бездействам — проектирах и макетирах разни декорации за търговски обекти, от които и живеехме; живописиста не се харчеше, а трябваше да се купуват бои и платна. В Созопол се родиха металопластиките и витража за ресторант Потсдам и подобно — за сладкарница Будапеца; за търговския дом Орел в Разград; махагоновите хъшове на стената пред механа Странджата. И много други, отнели ми време и сили от истинската творческа работа.

Трябва и тука да правя нещо, да не се предавам! Време бол-бол! Ще пиша Книга! Каквото ми мине през ум, ще пиша. Наум! Паустовски ли беше или Валентин Катаев, в мемоарите си описваха кой писател от тяхните, как пишел. Един — така, други — инък; а Аркади Гайдар се разхождал самотно из забутани алеи и наум пишел. С подробности, до запетайката уточнено. После отивал набърже до пишущата машинка и го натраква абсолютно точно — същото. До запетайката! Защо и аз да не мога. Ето, започвам!... Чакай малко! Нещо става.

Вляво, зад паравана, се разшетаха. Появи се пролука и видях, че това е почти-съседката ми Савка, съпругата на Слави Черния; живеят до Дълбокия път. Слави в нашата младост беше състезател мотоциклетист. Караше в клас сто и двадесет и пет кубика, сравнително малки машини, а той — дългуч, с голям нос и в ученическа униформа; та му викахме Ученика. Стойката му беше някак накриво, все едно, че язди кон странично, по дамски. Коленете му смешно стърчаха встрани. Образ! Сега, гледам, малко се е поизгърбил. Приватизира някаква мелница и на стари години се е развихрил, не му се почива.

Навремето авто-мото клубът беше доста активен. Почти всяка неделя правеха сутрин градски крос по главните улици. После —

шосейни до съседни градове, а и на писта и дър-трак. Голяма атракция и целият град се изсипваше да зяпа. Употребих думата зяпа, щото е най-точна. За печелене на мощност мотоциклетите бяха без ауспухите и трещяха гръмовито. Трябваше да стоим с отворени уста, за балансиране налягането при тъпанчетата на ушите, както наскоро преди това, в окопите, през бомбардировките. Това най-вече се отнасяше за тежките любимци на публиката. Гърмежите тътнеха зад слънчевото ни сплитане и не си чувахме приказките.

Бяхме разделени на Митиковци и Йордановци, враждувахме и боготворяхме идолите си. Ние се карахме, едва ли не до бой, а те, след състезанията се черпеха в ресторант Братя Маркови, после прекръстен на Потсдам. Митиката — Димитър Марчев караше сребристо беемве — петстотин кубика, навлечен с домашно плетен дебел пуловер с еленчета отпред. Голям техник и сам си го разглобяваше-сглобяваше, подготвяше и поддържаше. Беше луд карач и поемаше рискове в надпрепускването. Аз бях Митиковец и се гордеех с номера на машината му — шейсет и втори. Шейсет и трети номер беше на Йордан Цветков. Не беше техник, а шофьор на собствените си камион и междуселски автобус. До него, до волана, неизменно стоеше огромен вълчак. Като състезател на Досо, му повериха чисто нова Ява — петстотин кубика, на която бързо и видя сметката, потроши я. За награда му зачислиха и един моден Триумф — същата съдба. Мотоциклетите му поддържаше Бай Тошко — Тодор Захариев. Работилницата му беше, където е сега рецепцията на Интерхотел Рига. Съвсем до нас. Присъствах на един комичен случай. Бай Йордан и чиракът му, решили сами да разглобят и подготвят за кроса бойния му мотоциклет. Какво и как са правили не знам, но на два-три пъти чиракът носи частите в един чувал при бай Тошко, да спасява положението. Така, че да знаете — голяма състезателна машина може да се транспортира и в чували.

Пред работилницата чакаха ред разни и в голямо количество мотори и моторетки. Навъртахме се наоколо и когато бай Тошко отиваше на обяд и след това да подремне, подкарвахме едно архивно декаве с магнетно запалване — бутниш-палиш и трещейки-пръщейки въртяхме турчетата из махлата на втора скорост. Иван Скопаков, като малко по-голям, беше винаги в центъра на идеята и редовно или понякога опираше пешкира.

Сега си приказваме с него за подробностите. Сякаш беше вчера. Сетихме се и за един Петър Кръстев, с пичовски мустачки, куц и пъргав. На ляво и надясно разправяше, че е таен агент и демонстрираше джигитовка на мотоциклет. Засилваше мотора, стъпваше на седалката със здравия крак и с разперени ръце правеше везна. Продължителна и стабилна, докато се свършеше улицата. Още по-пъргаво се мятеше на седлото, наистина като джигит. Благоговейно му носехме бастуна, докато жонглираше.

Бай Тошко караше сто двацет и пет кубиково моторче — Пух. Ваньо добавя технически данни за Пухчето, че било незначително — с един цилиндър, пък с две бутала и биелата му била като чатала на прашка; кои клапани как и кога се затваряли и прочие. Луксозна работа; бай Тошко отбираше от тия работи. Виж това — да! Носеше му се славата на прецизен, просветен и сръчен автомонтьор. Беше дребен но сачмалия; жилав, с твърда мускулатура. Запечнати гайки развиваше с голи пръсти!

Трагедията станала на връщане от Текето, до Хиподрума. Гилдията им карала ешмедеме; станало късен следобед, а нямали намерение да спират. Тошката рекъл, че трябва да върне децата, окъснели, майка им ще се кара; ще се върне веднага, да продължават. Бил с някакъв по-голям мотор, едното дете на резервуара, по-голямото — Росито, отзад. Тогава нямаше движение, нито коли като сега. Бай Тошко си пийваше, но не му личеше — не е от това белята.

Внезапно от хиподрума излиза напреки галопиращ, изтърван кон и моторът се врязва под него, разпаря го; става една кървава каша. Росито изхвърква от седалката встрани и това я спасява по чудо. Сега е белокоса баба, копие на майка си.

Работилницата продължи да функционира, докато я събориха заради Интерхотел Рига, с известния техник Гочо Гочев, който в зората на автомобилизма в Русе, се състезаваше с единия от трите открити спортни автомобила Аеро. Помагаше му синът — също Гочо. С дъщеря му — Пенка сме съученици от Електрото на Техническото училище. И тримата носят една особено изявена руменина.

След години, като купих с мерак и заеми първата си кола Шкода 1000МВ и се престаравах в поддържането и, бай Гочо ми натри електротехническия нос. Как стана ли! Той извършваше и акумулаторни услуги. Стриктно изпълнявах указанията в книжката за

Шкодичката, още повече, че беше написана от познатия ми русенец Емануил Суванджиев, ходил на специализация в заводите Шкода, в Млада Болеслав.

Книжката започваше с крилатата мисъл, че колата е визитната картичка на собственика ѝ! Гледах да ми е изрядна визитната картичка. Като ми намаля нивото на електролита в акумулатора, спрях пред работилницата и с лимонадено шише в ръка, поисках от Бай Гочо малко дестилирана вода, за доливане.

Той ме изгледа особено; вика — ти нали беше съученик на Пенка; да бе, да, казвам. В електрото завърши, нали; ами да, като Пенка. Върви вътре, вика, зад завесата има чебър и си налей колкото искаш.

Влизам, гледам чебъра и нещо ме смъдна. Трябва да беше към стотина литра, а отгоре чешмата, недозатворена, тече на тънка струйка. Не ще да е дестилирана! Бай Гочо, викам, какво ме будалкаш нещо. Подхилква се той; абе, момче, не слушай учените книжни плъхове; гледай ни нас, техниците, дето цял живот това правим. В киселината, на практика, има толкова утайки, че чешмяната вода и години да я доливаш, не ще промени положението. Слушай мене, доливай си от чешмата, не бой се. Ами Суванджията, викам, нали е специалист. Ха, той си я е превел книжката мод-амо от чехите и си се е курдисал сам, за автор. Това е положението. И досега така правя и всичко си е наред. И отзад и отпред.

Като стана дума за неделните кросове, се сетих — имаше такава една работа, че за да обезпечат участие на мотористи, им даваха премия — някакво количество бензин — пак беше дефицитен. Много от състезателите бягаха колкото за бензина. Така им викаше и публиката — бензинаджии.

Любимците се брояха на пръсти.

На Геометрията обиколката в талията му беше колкото от каската до седалката. А седалката беше на един прекрасен мотор. Софиянецът Цоню Ангелов с мотоциклет номер едно имаше слава на бандюга. Мязаше на кръчмар. Говореше се, че е пандизчия и го пускали само за състезанията. Имаше Доктора, Габрото, Големият и Малкият Арбайт — така се казваше работилницата им до градинката, близо до нас — немски възпитаници. Йордан Цонев, Соколов — той пък на дъртрака и колодрума караше с етер, от една консервена кутия, вместо резервуар;

Йордан Топлодолски, Паца Манчева — в малките класове — в София карала поливачка, беше спривава мъжкарана и скандалджийка. Бодрата русенска смяна бяха Лилито и Борко от джинса на колоездачите Братя Цветкови.

Доста се отплеснах заради Слави Черния. Черния — щото имаше и Слави Клечката. Той беше автоинструктор, също мургав, къдрокос симпатяга, с вечна клечка в устата, малко нещо слушалка. Шът! Той си отиде рано-рано. Още — Слави Гумаджията, Слави Пинтетото, Слави Казаса...

Докато пишех на ум тия редове, си мислех какви ли не разни работи и категорично реших, за всеобщо удобство, да не цитирам имената на лекуващите ме лекари, сестри и санитарни. Първо, че са огромна армия, да са живи и здрави и книгата ми ще заприлича на телефонен указател; а и не дай си Боже да изпусна някого. Голяма конфузия, ще знаете, ще произлезе. Все пак дали... не, не... Като ще е, да е...

Толкова и по този въпрос.

След малко ще мине Визитацията! Санитарката за кой ли път влажно лъсва пода с акациев дезинфектант. Тя е доста възрастна, огрухана женица; какво ли и коства да блъска на тия години тази непривлекателна работа — да слага и чисти подлоги, да сменя и мери пишото в уринаторите; нощни уморителни дежурства. Живот! Сестрата ми доподпъхва това-онова — прави ме опрятен, според случая. Виж — тя е лицеприятна — има още хляб у нея. Шкафчето ми е подредено, може да идват. И идват! Кръвно — еди-колко си; дишай — не дишай; пак дишай, пак не дишай. 'Нам какво си мъждене... Това мъждене ще го слушам като констатация години наред. Важното е, че още го слушам, щото Някой вече не могат и да го слушат. Дали пък така не ще е по-добре! Колко инстанции ще въздъхнат облекчено. Здравеопазването ще спести средства — ще ги налее в друг джоб; да не говорим за пенсионния фонд; роднините също, макар и да пунтират, че тъгуват — как пък не! На всички им олеква, най-вече на самият Някой. Отървава се веднъж завинаги от куп неприятности, като ходене по мъките, т.е. по ТЕЛК, джипита; откъде да намери пари за ток, телефон, лекарства и ТиВи. За храна да не говорим. Държавата счита и е уверена в това, че храната е противопоказна за стария и болен човек. И колко е просто — отваряш прозорец или балконска врата от нещо

по-височко, че да не страдаш излишно; или намираш нещо да се гръмнеш; Дунавът — и той е спасение. Случаи колкото искаш.

Болничното ми ежедневие, с всичките си плюсове и минуси, се проточи месец и нещо — почти до Бъдни вечер. Леглото ми, с всичките му екстри — повдигане на различни части от него и сгъване, с непослушна команда в ръката, своенравен електромотор под мене, де удобно, де неудобно се местеше от стаичка в стаичка — към заветния изход. И все още имаше накъде да се придвижва. Перспективата — някъде след Нова година да ме изпишат. Трябваше да мина през рехабилитацията, да съм пълзял по стълбички, разни натоварвания, за да поукрепне разбичканото ми сърце.

Пак се държах лошо, дори се разплаках — казват, сърдечно болните лесно го докарвали на сълзи; как може на Бъдни вечер да не съм си у дома, при жената, децата и внуците... Ще съм тревожен, а това е противоположно за състоянието ми; още повече, че живея на съседната улица — винаги ще съм под ръка, ако се наложи. Хвана дикиш, изписаха ме с куп препоръки и обещания. И с катетъра — влачих го още дълго, мамицата му мръсна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.